

A Kaposvári Egyházmegye Szeretetszolgálata

KARITÁSZ, IRGALMASSÁG CSELEKEDETEI

Zsinati előkészítő dokumentum

„Az az egyház, amelyik szívéen viseli a szegények gondját, az mindig Istenre hangolva marad, nem veszíti el az evangélium hullámhosszát és a lényegre összpontosít, hogy következetesen hirdesse: az Úr egyetlen jó.” (Ferenc pápa)

A Karitás, Irgalmasság cselekedetei zsinati dokumentum azzal a céllal készült el, hogy bemutassa feladatunkat, támogató-tanácsadó szerepünket. Szeretnénk tiszta képet alkotni e szervezet jelenlegi helyzetéről, tevékenységünk hatékonyságáról, esetleges nehézségeiről.

Szolgálatunk szinte a Kaposvári Egyházmegye megalakulásával egyidejű. Hosszú ideig Marcaliban volt a központja, 2015.-ben tevődött át Kaposvárra.

Akkor is és ma is idejüket, energiájukat, szeretetüket nem sajnáló önkéntesekkel dolgozunk, szolgálunk. Munkatársainknak a szegényekkel történő gondoskodás, hivatás és egyben találkozás a társadalom peremére jutott emberekben megbúvó Krisztussal. Jelenleg 24 plébániai csoport tevékenykedik Egyházunk területén.

Feladatkörünk a kor igényeivel, a gazdasági és társadalmi helyzet változásával folyamatosan bővül, de időnként úgy érezzük, hogy szinte naponta új terület születik. A meghatározott nyolc súlyponti terület közül különös hangsúlyt fektetünk a családok támogatására. Élelmiszerrel, ruhával, gyógyszerrel segítjük őket. Rendszeres a krízistámogatás, amikor egy-egy akut probléma adódik (rezsi, tűzifa, hirtelen haláleset, súlyos betegség). Támogatjuk őket gyermekeik iskoláztatásában, nyári családi programokat, táborokat szervezünk és természetesen nem feledkezünk meg a velük való ünnepekről sem.

A második kiemelt területünk az idősek és betegek gondozása. Az előzőhöz hasonlóan ezt a tevékenységet is minden önkéntes csoportunk végzi.

Ez történhet kórházi látogatás formájában, illetve otthoni szolgálatban. Még a kórházakban beszélgetés és imádkozás folyik szellemi síkon, addig otthonainkban látogatott időseinknek segítünk bevásárolni, gyógyszereiket kiváltani, ügyeiket intézni, esetleg takarításban, de nagyon sok esetben élelmiszerrel is kell támogatni őket. Ebből a korcsoportból tevődik össze láthatatlan segítőinkből álló imahálónk, melynek szolgálatát ma 140 önkéntes végzi.

Nem elhanyagolható azon tevékenységeink bemutatása sem, amelyet ugyan csak néhány helyen, vagy csak időközönként végzünk. Ilyen szolgálatunk például az ételosztás, amely központunkban mindennapos, vidéki csoportjainknál viszont programokhoz kötött. De itt említhetjük meg a két éve beindított mosatási lehetőséget, a teadélutánjainkat, illetve az önkénteseink számára kialakított egyházmegyei találkozókat és képzéseket.

A 2017 őszén elindított Szt. Lázár Ház – ahova hajléktalan férfiakat fogadunk be – további olyan szolgálatot igényel, amely tevékenységünk palettáját szélesíti. A ház elindításával

egyidőben beindítottuk utcai szolgálatunkat, érintetté váltunk a szenvedélybetegek problémáinak megoldásában. Ahhoz, hogy ezen embereknek minél szélesebb területen teljes körű segítséget tudjunk nyújtani, az eddig kialakított kapcsolatrendszerünket bővítenünk kellett, mind támogató, mind szakértelemmel bíró segítőkkel.

Az egyházmegyei programokon felül olyan öngondoskodásra ösztönző lehetőségeket kínálunk az országos Caritas Hungarica támogatásával, amelyek a családok életének minőségbeli változását eredményezheti.

Egyházmegyénk területén számos olyan család, egyedülálló ember él, akik rengeteget nélkülöznek. Célunk, hogy ezeknek a szociálisan rászoruló embereknek a nélkülözését csökkentsük és boldogabbá tegyük életüket. Nem a szociális hálót szeretnénk felváltani, hanem annak hiányos részein kívánunk munkálkodni.

Az Egyházmegyei Karitás jelenlegi helyzetének vizsgálata során megállapítható, hogy bár tevékenysége, a szegények felé irányuló szolgálata sokrétű, de számos helyen átalakításra vagy bővítésre szorul.

Kiemelten fontos hangsúlyt kell helyeznünk új karitás csoportok létrehozására, főként azokon a területeken, ahol mély szegénységben élő emberek, családok támogatására lenne szükség. Jelentősen hatékonyabbá tehetnénk munkánkat, ha karitás csoportjaink hálózata az egész egyházmegyét lefedné. Ennek megvalósításában hangsúlyos szerepet kaphatnának a helyi plébánosaink, akik felhívják híveik körében a szervezett segítő szolgálat fontosságára a figyelmet, ezzel lehetőséget biztosítva számunkra, hogy bemutatkozhassunk az adott egyházközösségben.

Mint a többi egyházmegyében nálunk is nagy gondot jelent, hogy önkéntes munkatársaik több, mint 70%-a nyugdíjas, 60 év feletti, idős hölgy. Ők ugyan teljes odaadással, idejüket, energiájukat nem sajnálva végzik szeretetszolgálatunkat, de nagyon hiányzik a középkorosztály és a fiatalság dinamizmusa, ötletgazdagsága. Mivel az utánpótlás nem könnyű feladat, ezért a legnagyobb hangsúlyt a fiatalok megszólítására kell fektetnünk és el kell ültetnünk bennük a segítségnyújtásra irányuló szeretet magvait.

Mindazok a tapasztalatok, amelyet a karitatív tevékenység során szerzünk, alkalmassá tesznek bennünket arra, hogy egyre érzékenyebbé váljunk a szeretetszolgálatra és Krisztust még mélyebben megismerjük.

Fontos azonban megjegyezni, hogy szolgálatunk alapja nem lehet a hasznosság elve. Ugyanis, ha ez lesz az érték tevékenységünkben meggátoljuk Istent abban, hogy kegyelmének élő víz folyamai lehessünk azok között, akikkel nap, mint nap találkozunk.

Szolgálatunkat mi nem mérhetjük sikerekben – még akkor sem, ha a mai világban ez a legfontosabb érték vagy mérce a munkában – mert Isten azt fogja mérlegelni, hogy mire használhat bennünket és mit adhat át rajtunk keresztül.

„Amikor az egyház és a keresztény ember rá akar találni a saját arcára, nem tehet mást, mint hogy elindul a szegény ember felé.” (Matteo Zuppi bolognai érsek)